

[Rager.]

det er altså kun de 72 pct. af tilskudsbeløbet, der kommer udefra. Jeg har villet nævne dette, da det er uretfærdigt at Københavns kommune er blevet udstillet i forbindelse med denne sag, således som det er sket.

Det har været en tung beslutning at træffe, at denne bygning skal nedrives, men man søger jo en gang imellem i de svære timer, hvor man sidder og overvejer, at finde en trøst, og det randt mig en dag i hu, at i sin tid byggede man fra Frederikssund over Hvalsø til Ringsted et banelegeme og belagde det med skinner fra Hvalsø til Ringsted — heldigvis ikke også fra Hvalsø til Frederikssund. Nu ligger ruinen der. Hvis man tager ud til Lyngby, vil man i øjeblikket kunne se, at en i sig selv ganske udmærket jernbanestation bliver nedrevet, og så vidt jeg ved, kommer der om nogle dage en henvendelse til os om at lukke oppe ved Thyborøn. Hvis vi gør det, tør jeg nok sige, at der i de sidste år er bekostet en del på nogle moler, der bliver overflødige. Jeg skal ikke komme ind på Hanstholm eller mere af den slags, men blot sige, at Københavns kommune må erkende, at der er gjort en fejl i sin tid, da Østifternes Kreditforening fik lov til at bygge dér, hvor bygningen nu ligger — det skete for 40-50 år siden — men da jeg ikke erindringsnoget andet lignende tilfælde, skal Københavns kommune ikke råbes ud over hele landet som det sted, hvor tåberne regerer, særlig ikke, når man ser det på baggrund af det øvrige, jeg har nævnt her.

Hvad mon det egentlig kostede — det har jeg ikke rigtig fået klarhed over — da man ude på Frederiksberg skulle gøre Smallegade bredere? Langs Smallegade, Allégade og Frederiksberg Bredegade lå nogle bygninger, bygget i begyndelsen af indeværende århundrede. Man skulle som sagt gøre Smallegade bredere, og så sagde man: det var egentlig rart at lægge et rådhus her. Så rev man hele molevitten ned, og det var ganske overordentlig gode og solide bygninger. Altså, det med Østifternes Kreditforenings bygning er ikke uden fortilfælde andre steder.

Man vil måske sige: nu står han og skal undskylde sig. Nej, jeg skal ikke undskylde mig, for den beslutning, jeg har været med til at tage, er den rigtige, den objektivt

rigtige, og jeg mener i dag, at hvis vi i kommunalbestyrelsen tager sagen op til undersøgelse igen, kommer vi til det samme resultat.

Jeg beklager den måde, hvorpå kommunen tog den kritik, der blev rejst. Man var nær ved at bestride pressens frie ret til at kritisere. Magistraten, der mødes hver mandag kl. 10, mødtes i de dage og sad og var fornærmet. Man var fornærmet, i stedet for at man øjeblikkelig burde have sagt til borgmesteren for fjerde afdeling: i næste møde i kommunalbestyrelsen må du give en virkelig redegørelse for hele sagen. Det skulle have været gjort øjeblikkeligt. Derved ville man have bragt diskussionen ind på et andet plan. Frk. Bjørner gjorde det, som slet ikke skulle gøres: hun stillede et spørgsmål til borgmesteren for fjerde afdeling, og viste derved, at hun anså sagen for en ret ligegyldig petitesse; der er jo ikke mere end få minutters taletid, og der kan selvfølgelig ikke gives nogen virkelig redegørelse på de få minutter. Jeg var derfor som repræsentant for min gruppe i borgerrepræsentationen indstillet på at rette en forespørgsel til magistraten med anmodning om over for offentligheden at fremkomme med en redegørelse for hele sagen — og jeg gentager nu her, for at det ikke skal glemmes, at sagen aldrig har været behandlet for åbne døre, efter at den er afgjort; og om alle de forhandlinger, der har været ført med Østifternes Kreditforening, har offentligheden intet fået at vide. Derfor kunne det ærede medlem hr. Alfred Jensen i dag stille det spørgsmål, han stillede: er Østifternes Kreditforening blevet behandlet for godt? Jeg vil svare nej. Østifternes Kreditforening er ikke blevet behandlet for godt, men bedre, end Københavns kommune havde behøvet at gøre. Københavns kommune kunne have eksproprieret bygningen, og færdig med det! Jeg hører imidlertid ikke til dem, der mener, at en kommune med loven i hånd skal behandle institutioner og enkeltborgere, som hører til kommunens nyttige institutioner eller borgere, til lovens yderste konsekvens.

Jeg vil med åben pande erklære, at offentligt vil den vej, vi fulgte, og som overborgmester H. P. Sørensen foreslog fulgt, komme til at koste 1 mill. kr. mere eller måske 1½ mill. kr. mere, men vi tog hensyn til